

Мир Україні!

Засідання об'єднання „Сузір'я Долинщини”, 2015

Зустріч зі старшокласниками міста, 2014

*Та ми не здамося і будемо битись,
Аби захистити свою Батьківщину.
Всім серцем, душею побожно молитись
За нашу найкращу у світі Україну.*

МИР УКРАЇНІ!

Збірка поезій

*До 10-річчя створення
мистецького об'єднання
„Сузір'я Долинщини”*

Кіровоград
Видавець Лисенко В.Ф.
2015

ББК 84.4УКР6
М63

Мир України! Збірка поезій / упорядник
М63 Бєлова М.М. – Кіровоград: Видавець
Лисенко В.Ф., 2015. – 68 с.

ISBN 978-617-7197-22-4

Збірка поезій „Мир України!” поетів та митців-друзів творчого об'єднання „Сузір'я Долинищини”.

Всі свідомі люди прагнуть миру, щастя своїй родині та країні. Тож більшість віршів присвячена буремним подіям на Сході України, самій Ненці-Україні та філософському сенсу життя.

ББК 84.4УКР6

*Автори висловлюють щире подяку родині
Собка за сприяння у виданні збірки.*

ISBN 978-617-7197-22-4

© Упорядник Бєлова М. М., 2015
© Видавець Лисенко В.Ф., 2015

Доброта против ненависти

Мои родственники из России пишут, что в Украину пришла „чума, хунта, фашизм”. Они очень переживают за нас. Считают, что сделали правильно, что забрали Крым, – там же нет войны, рассуждают они! Референдум, который там прошёл, якобы показал большой процент желающих отделиться от Украины (так, как и в Донбассе). Как же можно доказать им обратное – что проголосовали около 20 процентов населения, а не 80?

Россияне свято верят в «батюшку-президента», который на самом деле только ссорит народы. Якобы у нас русскоязычное население угнетают и обижают... Ничего

подобного! Я прожила больше 50 лет в Украине, побывала в разных её уголках, но не получила ни одного замечания и даже косого взгляда, когда разговаривала по-русски. С любовью меня встречали и в Крыму, и в западной Украине, и на востоке страны. Откуда же возникли кривотолки о якобы притеснении русскоязычных людей в Украине? А теперь россияне, которые «своих не бросают», как бы защищают их. И оплачиваемые сомнительной кучкой людей, недовольных современной политикой Украины, разные авантюристы „плачутся” об этом с экранов телевизоров на российских каналах о придуманном ими же ущемлении русскоязычных на Востоке Украины. Недовольные были всегда, при любой власти, – но это же не основная масса людей!

Имея влияние, деньги, вооружение, руководствуясь захватническими планами воинствующего российского президента и его правительства, кучка уже вооружённых и не согласных с нынешним украинским правительством российских одурченных

ребят и таких же ребят с восточной Украины воюют со своими же родными, украинскими братьями. Да, именно со своими братьями! С теми, с которыми могли бы дружить... Получается, что против меня и моей семьи, моего взрослого сына будут воевать наши двоюродные братья с востока Украины и России...

Всё закрутилось в ярости, совершается убийство и военных, и мирных граждан, – происходит нелепое мщение. В это время кто-то из олигархов обогащается на вооружении, другой – стремится к власти, превосходству, а гибнут, или же могут погибнуть, мои любимые друзья и родственники. Никто из трезвомыслящих ребят не хочет воевать!!! А правительство России не может и не хочет остановить этот вулкан, который оно само и разбудило.

Но ведь война – худшее из зол!!! Народ Украины терпит и взывает к российскому народу остановить это безумие! Не лучше ли направить «лишние» деньги на благо наших стран, а не на

вооружение? Чем мы, украинцы и русские, хуже людей в Европе и Америке?

Зачем же российские мальчики – мои братья – погибают на украинской земле? Ради чего отдавать и без того хрупкую свою и нашу жизнь? Нет в Украине „фашизма, хунты, чумы“! не диктуют ей указы Америка и Запад! не от чего россиянам защищаться и защищать русскоязычных людей! – это всё надуманная, искусственная ложь. Очнитесь, вспомните, что наши деды вместе воевали против фашизма, что мы и наши родители соединены крепкими общими узами!

Я люблю всех и хочу, чтоб и все вы любили друг друга! Чеченцы, казаки, россияне, идите на свою землю и приводите её в порядок, чтобы на ней у вас всё процветало! Тогда и в Украине будут мир, спокойствие, расцвет культуры и экономики, и мы будем радоваться при встрече друг другу, вспоминать с улыбкой несурзные поговорки, – они ведь никого не задевали раньше. Прошу вас – не воюйте, живите долго!..

Это вступление-размышление я, как председатель творческого объединения „Сузирья Долинщины“, специально написала на русском языке. Большая же часть стихотворений представляется вашему вниманию на украинском языке. Все поэты нашего объединения – разного возраста, взглядов и, возможно, не совершенного поэтического мастерства. Но нас объединяет одно – боль и переживание за то, что происходит в Украине. Потому, уважаемый читатель, наши слова, которые исходят от сердца, возможно, тронут и вас. А благодаря равнодушным меценатам эта книга увидит жизнь – и мы им за это благодарны. Наше же позитивное взывание к небу о мире и согласии в Украине в этом сборнике будет положительно воздействовать, дай Бог, на исход тяжёлой ситуации на востоке, которая непременно закончится – и настанут долгожданный мир и процветание!

Марина Белова,
председатель творческого объединения
„Сузирья Долинщины“

БАРАНОВА ЛЮБОВ

*«Ще не вмерла України
Ні слава, ні воля...»*

Мій краю, ти набачився всього.
Були і злети, й лихолить руїни –
Але такого зроду не було,
Щоб розлюбив народ свою країну!
Але такого зроду не було,
Щоб відрікався роду він і мови!..
Чи висохло козацьке джерело?
Чи від брехні знекровилося слово?

Мільйони нас! Чому ж сліпі й глухі?
Якої влито в душі нам отрути,
Що потураєм нехристам лихим,
Які нас вчать історію забути?
Співаєм: «Ще не вмерла...»

Може, вмере,
Як будемо всі опускати руки?
Сказавши «до», спіткнулися на «ре» –
А вище – дух віків у браму стука.

*«Не треба заплутано метикувати
В залежності від нагод і годин –
Тільки знати: вона – мати, ти – син.»*
Євген Маланюк

Змивають радість помаранчів зливи,
Спливають в безвість сподівань рої.
Які ж були натхненні та щасливі
Ми з вами, друзі й посестри мої!

Дізналися Америка й Європа,
Що в нас держава Україна є,
Що вже в ярмо нас не загнати скопом:
Дух вольниці із рабства повстає!

Й не треба низько кланятись Росії –
Вона, як завше, дбас про своє, –
От тільки б новоспеченим месіям
Боліло українське житіє!

Щоб ненькою безбатченкам-нардепам
Була обітованная земля,
Щоб переймались розпачем Мазепи
І каяттям запізнім Палія.
Ні, до сокири я не закликаю:
Нащо країні братовбивства злі?
Моллося лиш, щоб став щасливим краєм
Цей острівець стражденної землі.

Сповідь невідомого солдата

Чи ти ще ждеш мене, кохана?
Твоя любов не відцвіла?..
Болять мені смертельні рани,
Болить самотності імла.

Болить і те, що “невідомий”,
Що ти – ні жінка, ні вдова,
І що стежки мої додому
Час неблаганний обрива.

Я братську не знайшов могилу, –
В діброві цій тепер мій дім.
О, як же кулі голосили
Над самозреченням моїм!

А як тремтіли ці берізки,
Коли замовк мій кулемет,
Коли ворожий постріл зблизка
Мій обірвав життєвий лет!..
Лежу. Ні зірки, ні медалей –
Лише берізки жовтий лист:
Якісь безбожники-вандали
В моїх останках погреблись...

Нас, “невідомих”, поіменно
Уже ніхто не назове.
Та не забуде світ про мене,
Поки в тобі любов живе!

БИЧЕК ЛЮБОВ

Мова рідна веселкова

Навчись, онучку, шанувати слово,
Бо мова – всенародна є душа.
Слова століттями зросли у мову,
А мова рідна – це історія жива:

Мов життєрадісна міцна козачка –
Весела, гарна, чиста й запальна.
В ній – шум вітрів, вона профі-співачка,
Мелодія дощів звучить у ній, весна!
Слова у мові – ніби мати й діти.
Це поле й хліб, дерева та листки.
Слова заставлять душу заболіти,
Дадуть надію-цвіт листа рядки.

Словечко українське силу має:
Воно сміється, плаче і волає,
Лікує, мирить, з'єднує, вінчає,
Народжується, гине й виростає.

Навчись, онучку, шанувати слово:
Є в нім культура наша веселкова,
Яка у час коріннями сягає,
Народжується, гине й воскресає...

Навчись, онучку, шанувати слово! –
Є в нім культура наша веселкова,
Яка у час коріннями сягає,
Відроджується, сяє та палає.

Вірю я

Я не хочу повірити в те –
Сусід підлий війною іде,
Ллється кров мужа, сина, брата,
Землі зайняті супостатом.
Ще не хочу повірити в те,
Що хтось скаже: „життя – це пусте”.
Свята заповідь є: „Не вбивай...”
Боже наш, збережи рідний край!

Я не хочу і думати про те,
Що агресор той далі піде
І розтопче козацький наш край.
„Україно, на захист вставай!”

Українські преславні сини
Вже потрапили в жорна війни,
А в очах материнських – печаль,
І скорбота, і сльози, і жаль...

Вірю я – недарма ллється кров!
Об'єднала до Вітчизни любов, –
Воріженькам в нас не панувати
Та калиноньки не поламати.

Вірю я безупинно у те! –
Батьківщина іще зацвіте,
Бо мета є у всіх нас єдина –
Могутня, вільна Україна!

Україна-мати за дітьми сумує

Мати-українка сина народила.
Щастя та здоров'я кровині просила.
Та синівська юність швидко пролетіла –
Від війни на сході мати посивіла...

Віддала до війська дитину єдину:
«Захисти, синочку, рідну Україну!»
Сама стала щиро Господа молити,
Щоб поміг від ворога землю боронити.

Щоб орда ворожа врешті відступала,
А синів-солдатів куля не чіпала.
За усіх синочків мати так благає!
Але смерть жорстока синів забирає...

Скільки ж їх, героїв, у диму й вогні,
У боях пекельних б'ються на війні!
На юнців безвусих грізний «Град» летить,
І в жахитті цьому треба вижити – жити!

Розтерзані мирні міста наші й села,
Розстріляні долі, життя невеселе.
Україна-мати за дітьми сумує, –
Одна лиш надія, що Бог нас почує!

Та біда народна всіх нас об'єднає,
І зоря правдива над нами засяє!
Буде Україна сильна та квітуча –
І Дніпро всміхнеться, і верби, і кручі!

БОКІЙЧУК ОЛЕНА

І щоб журитись тільки за погоду...

Як хочеться, щоб знову мир настав,
І квіти проросли через броню,
Та щоб ніхто ніколи не казав:
«Бувайте, мамо, – їду на війну...»

Щоб дітлахів лунав щасливий сміх,
І щоб журилися ми тільки за погоду,
Щоб не лякав людей zenітний грім,
Щоб град був – лиш мізерні кульки льоду.

Хай син прийде у добрий батьків дім,
Збудує хату, виростить садочок,
Та хай лунають у садочку тім
Дзвіночки голосів синів і дочок.

А за столом збереться вся рідня,
Брати і сестри, друзі й побратими...
Як хочеться, скінчилась щоб війна! –
Чужа війна моєї України.

БУГРІЙ ВАЛЕНТИНА

Все для миру і свободи

Схід і Захід об'єдналися,
Об'єднала їх біда:
В нас на сході, на Донбасі,
Вже масштабна йде війна.

Не втаїти в мішку шила –
Зрозуміло, хто є хто:
Цю війну веде Росія,
Апетити – ого-го!

Крим забрати їй вдалося,
І на схід вже пре давно.
Не боїться навіть Бога,
Її до лампочки Європа! –
Та закрила шлях АТО.

Україна в небезпеці,
Зрозуміло нам давно.
Путін, звісно, – це не Єльцин,
І від нього йде лиш зло.
Україну хоче стерти
Із лиця землі давно...
Не злякаємося смерті,
Україну не здамо!

Заклинаю і благаю:
Всім прокинутись пора,
Бо ж байдужість на заваді
До свободи і добра!

Одностайно скинем пута, –
Ну чого ж ми сидимо?
Відійде назавжди Путін,
З ним – війна, і гнів, і зло!

Не надіймось на Європу
І підтримаймо АТО:
Все для миру, для свободи, –
З нами правда заодно!

Україна об'єдналась –
Об'єднала нас біда.
Ми Росії не злякались:
Згинє хай навек війна!

Хай повернуться додому,
З перемогою сини!
Не допустимо ніколи
Ворогів в свої тили!

Живи, сину

Живи, сину, в надії і вірі,
України ти рідне дитя!
Хай несуть тебе думи і мрії
В мирне, світле твоє майбуття.

Така випала, сину, нам доля –
Живемо в неспокійний ми час.
Ця війна не потрібна нікому,
Це нашість на кожного з нас.

Не лякайся ти ворога, сину,
Будь завжди обережним в боях.
Захищай і себе, й Україну!
Її доля – у наших руках.

А як з ворогом станеш до бою –
Щоб твій дух не пізнав слова «страх».
Я завжди буду, сину, з тобою
В моїх мріях, молитвах, думках...

Ворог твій – він же також людина!
Є у нього неспокій в очах....
В кожную мить і у кожную хвилину
Не давай йому втратити страх!

Він відчує твої міць і силу –
Бо чужинець, хоч грізний вояк,
Бо не зна для героїства причини
І не має за що помирять.

Живи, сину, в надії і вірі,
України ти вірне дитя!
Збережи і себе, й Україну,
Світлі мрії в своє майбуття!

ГЕРАСИМЕНКО ВОЛОДИМИР

Сини мої, якби я сили мав...

Сини мої! Якби я сили мав,
То був би поруч з вами,
Себе жорстоко б не картав
Безсонними ночами.

За вашу молодість, сини,
Що ворог лютий губить,
Підставив би, немов броню,
Свої батьківські груди.

Щоби від куль вас захистить,
Синочки-соколята,
Чекає вас батьківський дім,
І на порозі – мати...

Ми ж вас, синочки ви мої,
Не для війни ростили,
Для нас ви – діточки малі,
А для війни – мужчини!

За вас, синочки, все б віддав,
Були б лишень живими!
На вашу долю Бог послав
Спасити свою країну.

До вас, синочки ви мої,
Душею й серцем лину,
Де ви на праведній землі –
За неньку Україну!

Герої-сини

Герої-синочки, навіки вам слава!
Моя Україно! Тебе знов терзає –
Подумати гірко! – Росія... сестра?
На матір свою, на святу Україну –
Як же ти руку здійняти могла?

Віками стояла Велична Держава,
В усіх на устах – наша Київська Русь.
Герої-синочки, навіки вам слава!
За ваше спасіння я Богу молюсь.

ГРИЦЕНКО НАТАЛІЯ

В мені України – по вінця...

В мені України – по вінця, –
Аж бурхає, хвилить, вирує!
Достигла душа українця, –
Дай Бог, щоб не було це все!

Дай Боже, щоб рідне знамено,
Залюблене небом і житом,
Бриніло навкруг, достеменно
Мій край віншувало по світу.

Дай Боже, щоб гімном дзвеніли
Напружені струни народу,
Щоб ми і душею, і тілом
Свою боронили свободу.

Дай Боже, щоб криця тризуба,
Мов спис, ворогів відганяла,
А воля, міцніша від дуба,
Народ український єднала.

Бо в нас України – по вінця!
Хай грає, співає, танцює!
Достигла душа українця, –
Дай Бог, щоб не було це все...

ГУЗНАК (СТОЯН) НАТАЛІЯ

Молитва за сина

Спустилася на землю тиха ніч.
В молитві я за тебе, любий сину!
Іде війна... І лиш у тому річ,
Що випало тобі, моя дитино,
Як діду, боронити рідний край
Від ворога, що землю роздирає...
Я серцем поряд, завжди пам'ятай! –
Бронею хай молитва захищає.

Тривога серце хижим птахом рве,
І сон від мене все кудись втікає.
Я знаю те, що робиш ти святе.
Хай же Господь тебе оберігає!

Вже перші півні будять сонце нам.
Яка ж тяжка і довга ніч для мене!
Іде мій син по прадіда стежкам,
Бо це сьогодні батьківщині треба.

Синочку, з перемогою до нас
Ти, рідний, повертайся поскоріше.
Як же безмежно тягнеться цей час!
На сході небо жаром пекла дише...

Землякам

У нас тихо... все так, як завжди...
А на сході – пекельна війна.
Бережете Ви нас від біди,
Що прислав у наш край сатана.

Ми в затишних домівках спимо,
Ви – в окопах під шквальним вогнем.
Ніби й мир, та в душі все одно –
І привога, і болісний щем...

Українці мої! Земляки!
Вам доземно вклоняємось ми!
Патріоти мої! Вояки!
Не пускаєте далі війни!

Щоб в нас тихо було, як завжди,
І під мирним ходили ми небом,
Ви звільняєте край від біди.
Допомога нам ваша так треба!

Вам вклоняюся я до землі
І молитимусь, хлопці, за вас.
Повертайтеся здорові усі
З перемогою в радісний час!

Юним українським солдатам

А ви знаєте, страшно і їм там
нерідко буває,
Бо покинули парти шкільні
лиш недавно вони.
Ворог в них із пекельної зброї
безжально стріляє –
Йдуть у бій, відкидаючи страх,
українські сини!
Чи могли ще недавно
ці хлопці собі уявити,
Безтурботно ганяючи м'яч
у шкільному дворі,
Що прийдеться країну свою
у вогні боронити,
І що сивими стануть завчасно так
їх матері?..

Чи ви знаєте? – хлопці, що вчора
покинули парти,
Стали старші, ніж ми, хто не бачили
близько війни,
Бо на шлях їхній випали
долі небачені старту, –
Стали старші за нас у ці місяці
наші сини...

Сонячна доріжка

Сонячна доріжка в росяній отаві.
В небі пропливають хмарки кучеряві.
Велетні-дерева, килимок із квітів,
Сміх крилатим птахом і щасливі діти.

Школа, гомін, радість! сонце у долонях!
Клени осінь вбрала в кольори червоні.
У танку останнім листя вже кружляє,
Сонячного літа промінь догорає.

Журавлі зібрались знову у дорогу.
Наче все, як завжди – а в душі тривога.
Бо не скрізь в нас мирно,

бо страждають діти,
Бо загиблим хлопцям несемо ми квіти.

Боже милосердний, миру дай Україні!
Доля усміхнеться кожній хай дитині,
В сонячних доріжках, в росяній отаві
Згинуть хай навіки вороги лукаві.

Буремний рік

Добігає свій маршрут буремний рік.
Дай же, Боже, нам у Новому для всіх,
Щоб оскал війни у нас нарешті зник,
Щоб з'явився мир у нас і щирий сміх!

Принеси нам, милосердний, в кожен дім
Світлу радість і щасливе майбуття!
Хай той рік, що вже іде, несе усім
Лиш здоров'я і покращення життя!

Ну скажіть, невже багато треба нам?
Ми ж на всіх бажання маємо одне, –
Особисто я за нього все віддам, –
Перемога хай скоріш до нас прийде!

Мир Україні!

Знову ранок розбудить країну,
Світла промінь на землю зійде.
Бережіть же свою Україну! –
Батьківщина – то завжди святе.

Небо чисте і росяні трави,
Мама, тато і батьківський дім...
Миру просимо ми для держави,
Тиша й спокій потрібні усім.

Хай не плачуть у розпачі мами,
Не палає пожежа війни.
Миру просимо ми для держави,
Щоб не гинули доньки й сини.

Люди світу, спиніться, не треба,
Бо війна – це вже зовсім не гра.
Хай сміється нам сонячне небо,
Хай у мирі росте дитвора.

ІВАЩЕНКО ТЕТЯНА

Про що дитячий погляд розповів

Якби побачили ви очі тих малят,
Які переселилися зі Сходу...
Вони не радісними іскрами горять,
А начебто занурені у воду.

Нема довіри й спокою у них,
Лише тривога, смуток, дорікання.
Як же могли дорослі допустити
Таких малих діток тяжкі страждання?

Малі, підняті з ліжка по тривозі, –
Домівки їх від вибухів тремтять.
Зібрали основне – і вже в дорозі,
А в думці іграшки покинуті стоять...

У тих очах – і біль, і пустота,
Нерозуміння: чим же завинили,
Що вимушені хату покидать
Гуманітарним коридором під обстріли?..

Єдиний і неподільний

Тебе роз'єднує оспіваний Дніпро –
І більш ніхто ділить тебе не вправі!
Ліси і гори, ріки і лани, –
Моя Україно в вишивці яскравій!

Була обпалена вогнями ти не раз,
Але пісні загоювали болі...
Душа народу прагне повсякчас
Любові, миру, єдності і волі!

Нехай затамлять наші вороги:
Тебе ніколи і нікому не здолати!
Стоять на смерть на рубежах твоїх сини,
І моляться за кожного з них мати.

Біль втрати

Біль втрати не дає зібратися з думками,
Безмежне горе душу роздирає:
Солдата-сина в цинку
привезли до мами...

За що ж цю жінку так Господь карає?
Перед її очима пролітають роки:
Своє одруження, і сина перші кроки,
І перше слово, як годиться – «мама»,
Садочок, школа, вуз,
і військомату брама...

А далі що? Присяга, бій, комбат,
Замість коханої в обіймах – автомат,
Безглузді залпи – і обірвані життя...
Не кожному є з бою вороття!

Ані на цім, ані на іншому світі
Хай не врятує винуватців каяття
За сум батьків, за їх гірке буття,
Бо без дітей – то вже не є життя.

Українська вишиванка

Українська вишиванка.
В ній – душа народу –
Світла, ніжна і яскрава,
Мов дівоча врода...

Розквітають на ній маки
І волошки в житі,
Голуби на ній воркочуть
В калиновім цвіті.

Хрестики, стрічки і бісер
Гладенько лягають,
Розмаїття кольорові
На ній оживають!

КОЛІСНИК НАТАЛІЯ

Єднаймося, українці! – ми – держава

*«Запалили у сусіда нову добру хату
Злі сусіди; нагрілися й полягали спати...»*

Т. Г. Шевченко, «Єретик»

Пророчі і правдиві слова твої, Тарасе:
Зневажена й окрадена Вкраїна-сирота...
Чимало хвиль Дніпра сплигло
із того часу,
Та пам'ять із минулого
в прийдешнє поверта.

Згадаймо прадідів козацьких силу
і звиягу,
Їх гордий український вільний дух,
Візьмімо предківські побожність
і наснагу,
Щоб вчасно зрозуміть, хто ворог,
а хто – друг...

Вкраїно-нене, ти прости їх, грішних —
Дітей, що матір'ю торгують
в світу на очах,
Манкуртів і безбатченків зловісних:
Керують ними нищість, і невігластво,
і страх...

Хіба Вкраїни небо
не було для вас блакитним?
Хіба земля не дарувала щедрі врожаї?
Чи мама не благословила
словом заповітним?
Шевченківські чи не співали солов'ї?

Єднаймося, українці! — ми — держава,
Ми — вільний, давній плугатар-народ.
Хай лине в майбуття
і калинова, й величава
Барвиста мова в сяєві щедрот.

Хай Бог благословить
українську землю рідну,
Не осквернить хай ворог предків сивину.
Любімо Україну, незалежну й гідну! —
Лише з книжок хай діти
знають про війну.

КОРИНЬ АНТОНІНА

*Пораненим захисникам України,
які воюють в АТО і лікуються в
Кіровоградському госпіталі, присвячую*

І знов — ветерани війни...

Не з бою винеси, а з болю,
Теплом руки перев'яжи!
Про неба синню парасоллю
І про схід сонця розкажи!

Сестричко, сміх твій, наче дзвоник,
З палати виганя біду.
Я вірю: після нього знову
За Україну в бій піду!

Не марив — шепотів свідомо
Важкопоранений солдат:
«А мамі сповісти додому —
Недовго вже мені лежать.

На днях в АТО я відпрошуся,
Сам звідти їй пошлю листа...»
Та раптом болісно здригнувся,
І ... кров'ю запеклись вуста.

Здолала серце люта рана
В неповні дев'ятнадцять літ.
... Війна знов множить ветеранів,
Вбиваючи Вкраїни цвіт.

КРАЙНІЙ ВАСИЛЬ

Ворожість

Немов чорна хмара, як той лютий вітер,
Підступна, мов хижа мара,
Гуляє ворожість людська білим світом
і жертви собі вибира.

І знов – брат на брата, а син – проти тата,
Жона з чоловіком у злості живуть.
Гуляє по світу ворожість проклята –
І спробуй її обминуть!

Сполохано людяність в п'яти сховалась,
В скорботи зловісний вінець,
У душечках смертних
добра ледь зосталось, –
Невже отакий нам кінець?

КУЗЬМЕНКО ТЕТЯНА

Єднайтесь, люди!

Не все, як хочеться,
в керманічів виходить:
Мудрість та вміння – діло непросте.
Війна по сходу України хижо бродить,
І біль, і крик німий в серцях людей росте.

Не всі ввійшли у стан
патріотичної любові,
Й не всі в собі здолали
внутрішнього звіра:
У багатьох слова нещирі, кволі,
нездорові,
І страх в очах, і сум в душі, і недовіра...

А нас Тарас попереджав:

«Єднайся, люде!»,

А він писав, для нас писав,
що гірко буде.

Як не зуміємо одним народом жити,
То будем ворогу своєму всі служити.

Тоді і волі, й долі вже у нас не буде...
Поки не пізно ще – з колін вставайте,
всі єднайтесь, люди!

Вражина та, що зуби точить,
хай себе кусає –
А нам хай віра, і любов, і сила воскресає!

Могутній дух, що пробудився,
хай щитом нам стане,
Повсюди мова наша
хай лунає не перестане,
І пісня наша лине хай під небесами.
А хто поліг за волю нашу –
той назавжди буде з нами!

ЛІСОВА ЛЮБОВ

Роздуми

Тривога насіяло життя,
Як засівач весною – жита,
І недовіра в майбуття
З'явилась у роках нажитих.

Війна відтяла Крим, Донбас,
Щодня – жалоба за синами...
Хто міг сказати рік назад,
Що нам прийдеться воювати?

І воювати – з ким? Із братом,
Що знає горе від війни:
За перемогу в сорок п'ятім
В могили тяж вони лягли.

Тепер ось – нас... За що? навіщо?
Та ці питання – не йому...
Мабуть, за те, що ми є різні
І що не віримо «царю».

А чи признає інший світ нас?
І чи признає ми його?
Чи не злякає наша бідність?
Чи шляхом вірним ідемо?

А шлях тернистий: колючина
І душу й серце так дере!
Здається, що втрачаєш сили,
І страх невидимий бере...

Ось так живем. Ніхто не знає,
Як зупинити те багно, —
Воно в Донбас вже рік зганяє
Непотріб свій, російське зло...

Хоч не дають сьогодні впасти
Надія, Віра і Любов,
Хоч мрії про майбутнє — краще,
І той Майдан, що зло зборов, —

Та все ж буває: як побачу
Героїв наших босоніж,
То гірко, гірко так заплачу,
А в серці — ніби гострий ніж:

І тих героїв, що каліки,
І тих загиблих за наш край...
Хіба існують в світі ліки,
Щоб знов повірити у рай?

Свій шлях долаєм на Голгофу,
І хрест свій гордо несемо —
Все ж розпинають нас потроху,
І труть кров змії жало.

Боюсь, щоб зовсім не розп'яли,
І Богу все молюсь, молюсь...
Боюсь за Неньку, за державу —
Й народом гідним все ж горжусь.

Захищайте свою Україну!

Моя Україна — як пташка стражденна:
Летить-бо над світом з кривавим крилом,
А мужні сини, мов на працю буденну,
Ідуть воювати із хижим орлом.

Схотілося крові потворі двоголавій!
Та що тут сказати? — хижак є хижак...
Все ж вірю, що вистоїм в нашій державі,
Бо як же народ без країни? ну як?

І хлопці з Небесної сотні — що скажуть?
За що полягли на Майдані вони?
Знов братики наші в Донбасі
вмирають...

О, як же не хоче народ наш війни!

Та треба ж країну свою боронити,
Бо як же інакше? під чобіт — Кремлю?
І прапор, і мова, і герб — будуть жити!
Любїть Україну, як матір свою!

Любіть, захищайте усі, хто як може! —
Хто — словом, хто — ділом,
хто — зброю до рук...
І знаю, і вірю, що Бог нам допоможе,
І згине навіки в Кремлі чорний крук!

Я тобі не потисну руку...

Я тобі не потисну руку:
Ти мені вже давно — не брат.
І не брат, і не друг — а мука!
Через тебе тепер я солдат.

Ти зі зброєю, злом і брехнею
Перейшов всі людські рубежі.
Я простився з своєю сім'єю,
А тепер — і з життям на межі.

Якщо виживу (дай, Боже, сили!) —
Дух тобі у мені не зломить.
Я свою захищу Батьківщину,
Буде прапор її майорить!

Ну а вбивць — терористів російських,
Хай осудять всі Божі суди.
Вам народ не пробачить вкраїнський,
Ні смертей, ні калік, ні журби!

ЛЯШКЕВИЧ ВАЛЕНТИНА

Героям АТО

Святая кровь, неистовые слёзы
Ребят, безвременно ушедших в небеса...
На их могилах вырастают розы,
С небес глядят их чистые глаза.

Ведут нас в бой за землю, за свободу!
Их жизни исковерканы войной.
Ведь к славному украинскому роду,
Принадлежим и мы, мой друг, с тобой.

Переполняет гордость за Отчизну,
Ребят, «с нуля» ушедших воевать.
Вовек врагам не заказать нам тризну —
Живые души наши отпевать!

Судья и доктор наилучший – время –
Все чётко ставит на свои места.
Наших потерь огромное бремя
На сотню лет запомним неспроста!

Воздастся всем нам по делам земным.
Спешить понять, пока не поздно, надо!
Чистый душою – Господом храним,
А грешников – не всех очистит ладан!

Святая кровь, неистовые слёзы
Ребят, «с нуля» ушедших воевать.
Им по плечу любые жизни грозы.
Их поименно всех должны мы знать!

Вибір шляху

В Європу нам – а чи в Росію?
На захід нам – а чи на схід?
А я в ту Україну вірю,
Якій пророк дав заповіт.

У нашу вільну Україну!
У незалежну, без боргів,
Щоб до життя, а не до згину,
Щоб якнайменше ворогів

Було у нас. І щоб онукам
Її багату в спадок дати,
Щоб не ходити їй по муках
І долі кращої шукати.

Господарями бути в хаті!
І без нагальної потреби
До закордонної нам знати
Залазити в борги не треба.
І краще виходу немає,
Ніж думати самим про себе.

Єдина країна

Єдина в нас країна!
Єдина страна!
Це наша Україна,
Що Богом нам дана!

І від Карпат високих,
І до морів кримчан,
На заході та сході –
Земля належить нам!

Всім треба пам'ятати:
Ніяким ворогам
Ніколи не здолати,
Не роз'єднати нас!
Та всіх розсудить час...

І зрозуміє схід,
І Крим, і південь теж:
Не від'єднати «від...»,
Не розділити меж!

Єдина в нас країна!
Єдина страна! –
Це наша Україна,
Що Богом нам дана.

МІХАЛЬОВ СТАНІСЛАВ, учень 9 класу Іванівської школи

Навіщо, люди, воювати?

Навіщо, люди, воювати,
Коли так гірко плаче мати?
І вірить, знає: він вернеться.
А серце тужно б'ється, б'ється...

І кожную молитись годину
За свого сина, за Україну,
І вірить матір, все чекає,
Його ім'я все промовляє.

Напише він – вона всміхнеться
А серце тяжко б'ється, б'ється...
В листі згадає теплі руки,
Прогонить сум, тривогу розпуки...

І знову молитись за сина, –
Болить їй і дитя, й країна.
Не бачить ані дня, ні ночі,
Лиш стулить на хвилину очі...

Надії маряться одні:
«Якби живий, не у труні,
Хоч і каліка – та живий...
Помилуй, Господи святий!»

І син прийшов, діждалась мати.
...Навіщо, люди, воювати?

НАГОРНИЙ МИКОЛА

Любіть Україну!

Правда, Віра і Воля
У шаблі лежать на кінці.
Від них залежать і доля:
Чи згинуть нам? чи цвісти?

Добро має бути з кулаками,
Щоб землю свою боронить.
Свою Україну й думками,
І серцем повинні любити!

Від Сагайдачного й Хмеля,
Мазепи й Івана Сірка –
Вітчизна стояла, як скеля,
І слава її – у віках!

Ця слава студентів під Крути
Із ворогом кинула в бій...
Не зможем ніколи забути
Небесної сотні синів!

Коли запалала на сході
Заюшена кров'ю земля,
За віру свою і свободу
Українська повстала сім'я!

Ваш подвиг в століттях не згасне.
Хай сяє вам неба блакить!
Любіть же свою Україну,
У радості й горі любіть!

Ми вийдем на світлу дорогу,
Розквітнуть сади і поля, –
Засяє веселкою знову
Свята Україна моя!

Калини квітка

На полотні калини квітка
Надії цвітом налилась:
По білому червона нитка
Із чорною переплелась.

Ту чорну нитку в Україну
Вплітає нам кремлівський цар:
Донбас перетворив в руїну,
І сіє смерть щуряча твар!

Червона нитка – то кохання,
Надії і Любові жар,
А чорна нитка – руйнування,
Війни жорстокої кошмар...

Так і живем: про щастя мрієм.
У світле вірим майбуття,
В молитві душу свою грієм,
У Бога просим співчуття...

Червоні кетяги калина
Хай у намисто заплете –
В нім наша ненька Україна
У мирі й славі розцвіте!

НАЙДЕНКО ІВАН

Каяття, або Втеча до себе

*Роздуми над патріотичною поезією
Володимира Забаштанського*

Я горю. Я згораю у полум'ї дум.
Вжс знайшов:

порятунок від спалення – втеча.
Хай піднімуть ура-патріоти на глум –
Тільки б очі не виїла зрада стареча!

Я біжу. Я втікаю з трибуни розпук,
Щоб не слухати вирок всесвітніх історій.
Наплодили ж слов'яни облудних розлук!
Нагостили ж багнети

хижацьких теорій!

Я мовчу. Я читаю про помсти жакні,
Про наповнені кров'ю криниці глибокі –
І здригається розум: невже у вогні
Не горять виправдання

за кривди жорстокі?

Оспівали поети гуманство стріли,
Освятили куплетами герці криваві –
Та від сліз не згнили на церквах куполи,
Від прокльонів не зблякли

хрести золотаві.

Каяттям віддаю я тій славі ясу,
Проклинаючи війни, пожежі, неспокій,
І туди незагоєні болі несучи,
Де Богдан височить на горі на високий.

Я з дистанції столітніх зізнаюсь йому:
Вже ні сумніву серце не йме, ні погорди.
Глянеш так – українство змагає пільму,
Глянеш іншо – вітає чужинецькі орди...

Що ж робити з народом, котрий не хотів
Ні згинатися сам, ані гнути чужого?
Як чеченці герої – то ми й поготів!
Чом же славимо війни епічно й убого?

Гей, втечу я до себе з кобзарських висот,
Помолюся за всіх убійних та грішних,
Попрошу носія православних чеснот –
Милосердним хай буде й до нас,
і до інших.

На колінах повзтиму в святий Чигирин,
Цілуватиму зречено брами на скелях,
На пів-світу кричатиму: більших вершин
Ні в канадах нема, ні в раю,
ні в пустелях.

Лиш тоді, як повірить мені вся земля,
Прошепчу своє слово останнє поетам:
«Від трагедій позвільнимо ж творчі
поля! —
Хай дістануться ліпші наділи сонетам».

І за мить відгукнеться слов'янство
гуртом:
«Націй дві лише є — трударі й паразити.
Тож єднаймо союз між пером та серпом!
Рівні станемо всі —
вічно будемо й жити».

... Я кричу. Я молюся у маренні снів.
І наснилось мені, наче війни скінчились,
Між людьми позникали зневіра та гнів,
Від батьків войовничих
співці народились.

ПОПОВА ДАРІЯ

Святий край

Омріяний, коханий і святий,
Річками синьоокими умитий,
З волошками блакитними у житі, —
Вклоняюся я ниві золотій!

Вклоняюся тобі, моя земля! —
Твоім пісням і солов'їній мові,
Твоім рукам, що сповнені любові,
Твоім гаям, озерам і полям.

Вклоняюся за щирість і красу,
За прохолодну воду у джерельці...
Несу довічну відданість у серці!
Тебе, мій край, безмежно я люблю!

ПРИТУЛА ПЕТРО

Сынок...

Показывают АТО по новостям,
И мать спешит смотреть: ну что же там?
Возможно, там появится сынок, —
Нет от него вестей... Помог бы ему Бог!

Повсюду взрывы, плавится металл,
И ей вдруг чудится, что он
чуть-чуть отстал.

Над головой снаряды всё свистят...
И замер кадр: упал её солдат.

И застонала мама, вся в слезах.
Трепещет ветер над блокпостом флаг,
Она ж не видит сына: репортёр
Переключился на чуть тлеющий костёр...

Мой Коля, Коленька,
сыночек мой Колюня,
Пусть мимо пролетит слепая пуля! —
Парнишке мирному она не суждена...
О Боже, ну кому нужна война?..

Мать видит снова: сын её бежит!
Наверное, споткнулся, — значит,
будет жить!

Не зря в душе надежду берегла...
Молитва мамы, сын, тебя спасла!

Погиб весь взвод в проклятом том котле.
Молилась мать в тревожной тишине...
Остался жив и невредим её сынок —
Дождаться ей помог всесильный Бог.

ПРИХОДЬКО НАТАЛІЯ,

*вихованка гуртка «Юний журналіст»
Кіровської загальноосвітньої школи*

Війна

На нашій рідній Україні
Дуже мирний був народ,
Поки не з'явився з тіні
Сміх російських воєвод.

Вони прагнули зломити
Нашу волю і державу,
Думали, що боронити
Нема кому давню славу.

Та з'явилися гідні люди у мого народу
І життя своє поклали за мир і свободу.
Рида посивілая мати за сином,
Сльозами гіркими тамує печаль.
Він в світ цей прийшов пагінцем

тополиним,

Та серце прошила холодная сталь.

Монарх всеросійський Крим наш забрав,
Бо мало йому своєї Росії.
Він горду країну, мов звір, розірвав.
В скорботі застигли дзвіниці Софії.

Та ми не здамося і будемо битись,
Аби захистити свою Батьківщину,
Всім серцем, душею побожно молитись
За нашу найкращу у світі Вкраїну.

ПШЕБИЛЬСЬКА ВЛАДА

Мойй Україні

Спустилась чорна хмара з висоти,
Закралася на простір України,
У царство сонцесайної мети, —
Забула, що вона у нас — єдина.

І треба нам негайно відвести
Ту хмару грізно-чорну і велику.
О, Боже, Землю нашу захисти,
Молитвою врятуй її від лиха!

Моя Вкраїна — вільна і свята,
Тож не чіпайте, хмари, мирну землю!
Прослаavimo на довгії літа
Калину, квіти, поле, ліс і терен.

РОМАНЮК МИКОЛА

На душі...

На душі вже не грає музика,
На душі – аж коти шкребуться.
Я сиджу, поправляю картузика,
Сльози тихо всередину пліються.

Сльози тихо так капають, капають,
З уст летять матюки, прокльони,
І останні шури вже драпають, –
А ти любиш її до скону!

А ти любиш її – бо життя дала.
А ти любиш її, Україну, –
Синє небо, жовтаві поля,
Рідну мову, убогу хатину...

Пройшли роки Російської імперії,
Не та уже Росія й Україна-Русь, –
Та знову повертаєм до істерії.
Моя країно, знай, я не боюсь!

Я душу й тіло покладу за тебе.
Я вільним народився – вільним і помру.
В полях жовтавих, в синім небі
Я жорнами всіх ворогів зітру!

Я йтиму Молохом безжальним
Назустріч тим, хто принесе війну
В мій край, квітучий і страждальний,
В якому так чекали всі весну! –

Весну, що вже була в народі,
Весну, що кожен здобував, як міг...
Брати і сестри, українці, годі!
Повстати час! наш дух вже переміг!

Наш дух з'єднав нас, розірвав кайдани,
Повів у царство світла й майбуття.
Не стійте на шляху до нього, росіяни!
Героям – слава, воля і життя!

Україна

Україна моя, як сонце, простора,
Як давня класична Афіньська агора,
Як небо, як зорі, як океан,
Як батько і мати, як чистий лан,
Як пісня співуча, Тарасовий вірш,
Не краща за інших – але ж і не гірш!
Як зброя козацька, душа Січова,
Як хліб на столі, що всьому голова.
Як колос пшениці, рушник вишиваний,
Як воля, як воїн, як рух нездоланний,
Як парубок бравий, квітчасте дівча,

Як жовта від сліз воскова свіча.
Як Божа молитва, як сонне дитя,
Як наше з тобою щасливе життя,
Як сонце простора країна моя,
Як давня агора... Люблю тебе я!

Поклади собі руку на серце

Поклади собі руку на серце, –
Чуєш, як воно стукає, б'ється?
Виривається наче з грудей,
Все шукає відкритих дверей.

Чуєш, чуєш? – ось знову забилося.
Чом прокинулося, спохопилось?
Україна йому болить,
І не згасне воно ні на мить.

Буде битися, буде палати,
Доки мати не встане, мати,
Доки радість не змінить горе,
Доки нашим не стане море.

І поки не скінчиться війна
І не рухне остання стіна,
Доки правди зерно зійде,
Доки кожен себе знайде –
Буде битися, буде жити,
І країну свою любити!

Україно, діяти час!

Україно, час діяти, мати!
Подивись на Алжир, на Туніс,
Вже й Єгипет одягнений в лати...
Вже народ твій для подвигів зріс!

Ти ж все томишся та чекаєш,
Доки лідер народу прийде...
Не діждешся, як не зламаєш
Кайдання зіржавіле, руде!

Час до зброї, терпіти досить!
Для відродження час настав! –
Батьківщина вмирає, просить,
Щоб козацький народ повстав.

І повстане, повірте, скоро, –
Лиш потрібна мала іскра.
Буде горе, і море крові,
І від крові – земля сира.

Україно, час діяти, мати! –
Досить в ігри імперські грати!

Захисникам України

Вчора жив ти у мирній країні,
А сьогодні в руках – автомат.
Хлібороб у десятім коліні,
Захисник України, солдат!

Вчора в полі зерно ти віяв,
А не знав-бо, як заздрить «брат».
Про майбутнє держави мріяв –
Захисник України, солдат!

Вчора діти стрічали: «Тато!»,
І кричали: «Ти краший із тат», –
І все ближчала зустріч із катом,
Захисник України, солдат!

Вчора ще був щасливий ранок,
Вчора дім процвітав і сад –
А сьогодні прийшли росіяни,
Й лиш на тебе надія, солдат!

Вчора жив ти у мирній країні,
Хлібороб у десятім коліні...

СТЕЦЕНКО БОГДАНА, 14 років

Україна – єдина країна!

Де мир і повага?
Де спокій наш любий?
В напрузі – увага,
У розпачі – люди.

Змінили нас дуже
Впродовж цього року, –
Сильніші ми, друже.
Прймай мою руку!

Куля. Постріл. Війна.
Чим закінчиться бій?
Де та люба сестра?
Не стріляй! Чуєш? Стій!

Та невже одна мить
Зіпсує ті роки?
Ми ж-бо дружно жили,
Було добре поки...

Підло в спину зі сходу
Ніж сестрі ти встромила.
Я ж так вірила, чуєш?
По-сестринськи любила...

Українонько-нене, ти країна єдина!
Залишайся такою, якою ти є.
Доки грає у серці ще гімн Батьківщини,
Б'ється в грудях для тебе серденько моє.

ХІХЛОВ ЄГОР

Жизнь бесценна

Бесценна жизнь, когда в ней есть
То, что мы называем раем.
Затмится смерть, когда в ней нет
Того, что нас, а не мы выбираем.
Отступит боль от других в тишине,
Но тебя она вновь задевает.
Наступит день, и ты скажешь мне
То, чего никогда не узнают.

Ты откроешь секрет, и проклятье души
Впитается в тело беззвучно.
Встанут стрелки часов —

но теперь не спеши:

Бог забыл нас — ему стало скучно.
Стало скучно смотреть на всю эту грязь
И гниение мира снаружи.
Тот, который создал и который любил,
А в итоге — все прокляты души.

Всё равно он простит те гнилые сердца
За отсутствие веры, надежды.
И придёт судный день и начало конца,
Холокост — и всё станет, как прежде.
Вот разгадан секрет,

и сгоранье всех душ

Вознесёт небеса и планету.
И пока разум наш поглощает тьма —
Посвятим все дела наши свету!

ЯРЕМЧУК ВОЛОДИМИР

*Пам'яті Олександра Гуменюка з Київщини,
що загинув в АТО 15 серпня 2014 року,
батька 11-річних синів-трійнят.*

А літа його — мов коні,
Легконогі і окрилені.
А його русяві скроні
Сивиною ледь заплінені.

Ой, летіли коні-коники,
Смертю вражені — спинилися.
Три синочки, три соколики
Та й над батьком похилилися.

Ой, чи будемо ми прощені?
Ми яким труй-зіллям приспані?
Вже на волі — а змосковщені!
Смерть витає над колісками...

Тож коли народом станемо,
Не хохлами-малоросами?
Як синочкам в очі глянемо?
Чим за смерть цю перепросимо?

А літа його, мов коні,
Вже за обрієм сховалися...
Ой, вставай, народе скований,
Проти хижого навалища!
Хай твій тризуб стане вилами,
Двоорла уб'є злодійника!
Над всіма орла провинами
Хай десниця Божа здійметься!

Україно, ставай Україною!

І де мені слово знайти,
щоб дослухались?
І сил де набрати, щоб слово – гучне?
Я грюкаю в душі –
й не можу достукатись!
Я криком кричу – а не чують мене!

Кричу: «Україно! Ставай Україною!
Вмирають постріляні діти твої!»
А ти над могилами, поміж руїною
Сусідської мови плекаєш гаї...

Плекаєш для того,
щоб знову чужинцями
Тій мові на захист прислалась орда?
Щоб знову хохлами, а не українцями,
Дітей твоїх німо ішла череда?

Тобі відмовляють пихато в державності
І мову твою зневажають в злобі, –
Твої ж патріоти в сліпій легковажності
На мові... чужій присягають тобі.
Клянуться, що люблять,
що ти їхня мати,
Забувши, що мова – народу душа.
І стоптане слово своє підіймати
Уже й під снарядами! – а не спішать...

Чи ти підрядилась російській служити?
Та в неї без тебе доглядачів – тьма!
Там люду! там простору! – там їй і жити!
А де ж українська? Ледь чутна... Сама...

А що ж то, скажи мені, за Україна,
В якій помирають батьківські слова,
В якій аж клекоче двоглавоорлина
Агресора мова, своя ж – ледь жива?

Не стали герої твої на коліна!
Безсила в неправді сибірська зима!
Ставай Україною!
А України без мови – нема!

Якщо ти брат – то не чини підступно

Імперська непоступливість затята
Не бачить незалежного мене.
Неширо досі кличе мене братом
І мріє, як під себе підімне.

Там досі в офіційних документах
Моя держава – марево, міраж.
Там навіть знані світом дисиденти
Від слова «Україна» входять в раж.

Співає нам Росія дифірамби
Про людське око, світу напоказ.
Чому ж, народе братній, нам би, вам би,
Якщо ми браття, не зійтись ще раз

Не тільки за Кремлівськими мурами?
Чому б на рівних мову не вести?
Чом ваші ціни б'ють нас кулаками,
Обійми хочуть душу розтрясти?

Якщо ми браття – то живім по-братськи!
Хіба твоя в нас мова не звучить?
А в тебе ж як? «Не бают по-хохлацки!»
«На всіх языках» досі «все мовчить»...

Якщо ти брат – то не чини підступно
І м'язами погрозливо не грай!
Прийдеться й помирати – не відступим!
За нами – правда! Тут – наш отчий край!

«Хотят ли русские войны»

«Хотят ли русские войны»? –
Про це сказали вже вони.
І світ побачив зайвий раз
Оскал імперський без прикрас.

Лишень у них на все права.
Лиш їх дорога – не крива.
Всі мусять жити, як вони.
А ні – тоді чекай війни!

Здіймає в небо руки Україна,
За що стріляють в неї – не збагне.
Любов «братерська», мов жало зміїне,
Смертельним трупком до загину тне.

«Хотят ли русские войны»? –
Вам скажуть сироти-сини,
Ставні і гожі матері,
Що посивіли в сорок три.

А в чім, скажіте, їх вина?
За що карає їх війна?
О небо, лихо відверни
І зло псевдобратам верни!

Здіймає сильні руки Україна, –
Не розруйнує враг її основ.
Настане правда, а неправда – згине,
І сонце миру нам засяє знов.

Зміст

Доброта против ненависти (М.Белова).....	3
БАРАНОВА ЛЮБОВ.....	8
БИЧЕК ЛЮБОВ.....	11
БОКІЙЧУК ОЛЕНА.....	14
БУГРІЙ ВАЛЕНТИНА.....	15
ГЕРАСИМЕНКО ВОЛОДИМИР.....	18
ГРИЦЕНКО НАТАЛІЯ.....	20
ГУЗНАК (СТОЯН) НАТАЛІЯ.....	21
ІВАЩЕНКО ТЕТЯНА.....	26
КОЛІСНИК НАТАЛІЯ.....	29
КОРІНЬ АНТОНІНА.....	31
КРАЙНІЙ ВАСИЛЬ.....	32
КУЗЬМЕНКО ТЕТЯНА.....	33
ЛІСОВА ЛЮБОВ.....	35
ЛЯШКЕВИЧ ВАЛЕНТИНА.....	39
МІХАЛЬОВ СТАНІСЛАВ.....	43
НАГОРНИЙ МИКОЛА.....	44
НАЙДЕНКО ІВАН.....	46
ПОПОВА ДАРІЯ.....	49
ПРИТУЛА ПЕТРО.....	50
ПРИХОДЬКО НАТАЛІЯ.....	51
ПШЕБИЛЬСЬКА ВЛАДА.....	53
РОМАНЮК МИКОЛА.....	54
СТЕЦЕНКО БОГДАНА.....	59
ХІХЛОВ ЄГОР.....	60
ЯРЕМЧУК ВОЛОДИМИР.....	61

Літературно-художнє видання

МИР УКРАЇНИ!

Збірка поезій

Українською та російською мовами

До 10-річчя створення
мистецького об'єднання
„Сузір'я Долищини”

Упорядник: Марина Белова
Літературні редактори: Володимир Яремчук,
Іван Найденко
Технічний редактор: Віктор Лисенко
Коректор: Іван Найденко
Комп'ютерний набір: Віталій Короп,
Наталія Гузнак

На обкладинці: малюнок Ольги Омельченко

Фото: Павла Арчикова, Людмили Лукаш

Місцезнаходження громадської організації –
аматорського мистецького об'єднання „Сузір'я Долищини”:
м. Долинська Кіровоградської області, школа № 4, клас № 102.
Голова організації – Марина Белова

Формат 60х84/32. Ум. друк. арк. 2,0.
Облік. видав арк. 2,65. Тираж 200. Зам. 53.

Видавець і виготовлювач СПД ФО Лисенко В.Ф.
25029, м. Кіровоград, вул. Пацаєва, 14, к. 1, кв. 101. Тел. (0522) 322-326
Свідцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3904 від 22.10.2010.

Презентація альманаху в школі № 3, 2014

На Івана Купала в с.Олександрівка, 2014